

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **D. V. T.,** zast. JUDr. Marií Hohenbergerovou, advokátkou, se sídlem v Děčíně, Čs. armády 36, 405 01 Děčín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2004, č. j. 24 Az 855/2003 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti stěžovatele z důvodu jejího zpětvzetí stěžovatelem před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V podání ze dne 4. 8. 2004, které bylo Krajskému soudu v Ostravě doručeno dne 6. 8. 2004, stěžovatel uvedl, že žádá o zpětvzetí kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2004, č. j. 24 Az 855/2003 - 24. Tímto rozhodnutím (rozsudkem) Krajského soudu v Ostravě byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí

žalovaného správního orgánu č. j. OAM-848/VL-20-05-2002 ze dne 20. 2. 2002, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Následným usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2004, č. j. 24 Az 855/2003 - 53, bylo z důvodu zpětzvetí kasační stížnosti ze strany stěžovatele řízení o kasační stížnosti zastaveno.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, a to i s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel zejména uvedl, že kasační stížnost vzal zpět z důvodu, že se mu nepodařilo zajistit si zastoupení advokátem. Výslovně doplnil, že „nezvládl ani podání návrhu na ustanovení zástupce soudem, protože takový institut si neuměl vůbec vysvětlit“. Stejně tak výslovně uvedl, že právník, který mu pomáhal s koncepty podání, byl na dovolené mimo území České republiky a někdo z okolí mu poradil, aby vzal kasační stížnost zpět a vyčkal na poučení soudu o opravném prostředku. Jeho úmyslem bylo dosáhnout dalšího projednání věci. K tomuto doplnil, že si je vědom pochybení procesního charakteru, kterých se dopustil z neznalosti a špatné orientace v českém právním řádu. Uvedl, že se cítí poškozen na svých právech, a to z důvodu, že nebyl osobně přítomen jednání a nebylo mu umožněno objasnění sporných otázek za přítomnosti tlumočníka. Stejně tak doplnil, že uzavřel sňatek s českou občankou, s níž vychovává i děti. Na základě výše uvedeného pak stěžovatel požaduje, aby bylo napadené soudní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Žalovaný nepodal ke kasační stížnosti žádného vyjádření.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Stěžovatel takto označil nejprve důvod vymezený pod písm. b) citovaného zákonného ustanovení, podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon

v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých částí tohoto stížního důvodu. K významu první části („došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu“) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Význam další části označeného písm. b) („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí.

K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po porovnání všech tvrzení stěžovatele s uvedeným významem jednotlivých částí označeného písm. b) došel Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani jedné části ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v dané věci nedošlo.

Dále je třeba se vyjádřit i k významu jednotlivých důvodů druhého namítaného písmene citovaného zákonného ustanovení, tedy písm. d), zakládajícího se na nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

První tam upravený důvod („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí“) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo případně v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala.

Následující důvod („nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí“) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu

se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku.

K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což však v souzené věci rovněž nenastalo.

Ani označené důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak podle Nejvyššího správního soudu v souzené věci nenastaly.

Nejvyšší správní soud k důvodům uváděným stěžovatelem doplňuje, že s ohledem na to, že kasační stížnost směřuje k přezkoumání usnesení o zastavení řízení, by mohl přicházet v úvahu spíše důvod vymezený v § 103 odst. 1 pod písm. e) s. ř. s., spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Naplnění tohoto důvodu však Nejvyšší správní soud v souzené věci rovněž neshledal.

K tomu je třeba uvést, že ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že má-li kasační stížnost vady, avšak není zjevně opožděná nebo podaná tím, kdo k jejímu podání zjevně není oprávněn, postará se předseda senátu o jejich odstranění. Nejsou-li důvody pro jiný postup, soud doručí kasační stížnost ostatním účastníkům řízení a osobám zúčastněným na řízení, poskytne jim možnost vyjádřit se k jejímu obsahu a vyžádá spisy správního orgánu, popřípadě opatří další podklady potřebné pro rozhodnutí. Poté předloží kasační stížnost se spisy Nejvyššímu správnímu soudu; při předložení sdělí své stanovisko k tomu, zda byla lhůta k podání kasační stížnosti dodržena a zda stížnost byla podána oprávněnou osobou.

Ustanovení § 108 odst. 2 s. ř. s. dále uvádí, že byla-li kasační stížnost před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu vzata zpět, krajský soud usnesením řízení o kasační stížnosti zastaví.

Z předloženého soudního spisu pak vyplynulo, že v podání stěžovatele ze dne 4. 8. 2004, které bylo Krajskému soudu v Ostravě doručeno dne 6. 8. 2004, stěžovatel výslovně uvedl, že „žádá tímto o zpětvzetí žaloby o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2004, č. j. 24 Az 855/2003 – 24, ve věci azylu“. Takovouto kasační stížnost stěžovatel podal dne 30. 3. 2004 s označením, že jde o kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 855/2003 – 24 ze dne 12. 2. 2004. Z důvodu, že kasační stížnost v době zpětvzetí ještě nebyla předložena Nejvyššímu správnímu soudu, rozhodl Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 7. 10. 2004, č. j. 24 Az 855/2003 - 53, tak, že řízení o kasační stížnosti zastavil.

Z označeného podání přitom i podle Nejvyššího správního soudu, přes zvolenou formulaci „zpětvzetí žaloby o kasační stížnosti“ jednoznačně vyplývá jasná a neomylná vůle stěžovatele ke zpětvzetí „kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2004, č. j. 24 Az 855/2003 – 24, ve věci azylu“. Zpětvzetí kasační stížnosti je třeba vnímat jako nevratný akt (navrhovatelův úkon), bez cesty zpět. Krajský soud v Ostravě proto postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud na základě takového zpětvzetí a v situaci, kdy věc nebyla předložena Nejvyššímu správnímu soudu, řízení o kasační stížnosti zastavil.

Z tohoto důvodu proto nemohl Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčit v uváděných námitkách, kdy stěžovatel uváděl, že kasační stížnost vzal zpět z důvodu, že se mu nepodařilo zajistit si zastoupení advokátem a nepodal návrh na ustanovení zástupce soudem, protože takový institut si neuměl vůbec vysvětlit a někdo z okolí mu poradil, aby vzal kasační stížnost zpět a vyčkal na poučení soudu o opravném prostředku; jeho úmyslem bylo dosáhnout dalšího projednání věci. Takovýto úmysl z označeného podání, ve kterém vzal stěžovatel kasační stížnost zpět, ani podle Nejvyššího správního soudu dovodit nelze. Krajský soud v Ostravě postupoval v souladu se zákonem; nedošlo ke zkrácení práv stěžovatele.

K námitce, že stěžovatel nebyl přítomen jednání soudu odkazuje Nejvyšší správní soud na soudní spis, z jehož č. l. 10 vyplývá, že Krajský soud v Ostravě stěžovateli doručil výzvu (č. j. 7 A 820/2002 - 6 ze dne 17. 4. 2002), ve které stěžovatele požádal o sdělení, zda souhlasí, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání. Krajský soud v Ostravě stěžovatele současně poučil o tom, že souhlas bude udělen také tehdy, pokud se do 15ti dnů od doručení označené výzvy stěžovatel nevyjádří. Ze spisu přitom nevyplývá, že by stěžovatel takový nesouhlas vyjádřil. Stejně tak nevyplývá, že by stěžovatel požádal o ustanovení tlumočníka, resp. že by neporozuměl výzvě soudu. Krajský soud v Ostravě proto i zde postupoval v souladu se zákonem.

Doplňující tvrzení stěžovatele - je si vědom pochybení procesního charakteru, kterých se dopustil z neznalosti a špatné orientace v českém právním řádu, resp. že uzavřel sňatek s českou občankou, s níž vychovává děti - nemohly mít na posouzení věci za výše uvedené situace vliv. Nejvyšší správní soud přitom nezpochybňuje komplikovanou osobní situaci stěžovatele, jiné možnosti než kasační stížnost zamítnout mu však s ohledem na výše uvedené zákon nepřiznává.

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na výše namítané skutečnosti nebyl dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d), resp. e) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit.

Jestliže stěžovatel toliko poukazuje na to, že při zpětvzetí kasační stížnosti vycházel ze stavu, kdy se mu nepodařilo zajistit si zastoupení advokátem, a na doporučení kohosi z jeho okolí vzal kasační stížnost zpět s tím, že vyčká poučení o opravném prostředku, neboť jeho úmyslem bylo po celou dobu dosáhnout dalšího projednání věci, a jeho představa byla, že bude ke všem okolnostem osobně vyslechnut, nebyla kasační stížnost shledána důvodnou, a proto ji Nejvyšší správní soud zamítl podle § 110 s.ř.s.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl

tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. září 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu